

Слънцето се закрепил на приведената скала, покрита с дебел сняг и угасна като вжгленъ. Тъмнината изврѣ из дълбокитѣ долове, потече като мжтна рѣка и бързо напълни малкото селце. Мръкна и въ двора на дѣда Тръпча. Нѣкой сякаш запуши дветѣ потъмнѣли прозорчета. Личко затвори книгата, погледна навън и въздъхна. Надигна се, бутна вратата и извика:

— Дѣдо, стига ли вече, бе!

— Щомъ мръкна — стига!

— поклати глава дѣдо Тръпчо и разрови жарѣта. — Другъ пжтъ да учишъ, че все така ще те държа подъ ключъ, чу ли! Тая голѣма глава додето не я напълнишъ съ умъ, нѣма спира-

не! Ако искашъ да ставашъ телчаръ, не учи! Нека те кжпе дѣждѣтъ!

Личко примига съ очи, като попарено мишле, наведе глава и не каза нищо. Дѣдо Тръпчо изрови изъ пепелѣта едно изпечено картофче, издуха го, натисна го и то се разпука. Топлата пара се проточи нагоре и сякашъ се попи отъ низкия таванъ.

— Седни сега тука, — покани момчето старецѣтъ, — вземи, яжъ, та да порастнешъ!

Личко седна на столчето. Пое картофчето, посипа го съ шарена соль и го налапа. Въ това време нѣкой изтропа на вратничето и извика:

— Личко-о-о-о! Личко бе!

Момчето трепна и изтърва